

ICTINEWS

IES NARCÍS MONTURIOL / FIGUERES / JUNE 2011

Els curs 2010-2011 s'acaba i ens toca fer balanç del que ha significat per a tots i totes. D'una banda hem començat a desenvolupar el treball per competències amb formació per al professorat del centre i aplicant-lo, encara que no de forma generalitzada, a l'aula. Aquesta metodologia de treball és el nucli de l'actual sistema educatiu i, per tant, en els propers cursos haurem d'aprofundir en la seva implantació.

D'altra banda, durant aquest curs hem continuat insistint en un major grau d'exigència i d'esforç per part de tots. Així hem estat més exigents amb la puntualitat, l'ordre als passadissos i el material, però encara hi ha altres aspectes com el deures i l'estudi a casa, en els quals ens queda molta feina per fer a tots. Però és un camí que no té tornada enrere. Només millorarem els nostres resultats si tots i cadascun de nosaltres prenem consciència que l'esforç, l'exigència, el sacrifici i la cooperació són la clau de l'èxit. A més, l'actual context de crisi econòmica i social, ens obliga a estar preparats per a un futur incert però en el qual ben segur que la formació en serà un aspecte cabdal, en el sentit que qui no tingui formació es trobarà amb moltes dificultats per anar endavant.

L'Institut ha signat un nou Pla Estratègic de quatre cursos amb el Departament d'Ensenyament amb quatre objectius clars: millora dels resultats acadèmics, millora de la cohesió social, millora de les expectatives dels grups d'interès (alumnat, famílies, professorat i empreses) i millora de la gestió mediambiental. Cada curs concretem aquests objectius generals en objectius i activitats anuals que, un cop realitzades, avaluem i valorem. També hem continuat avançant en el camí de la qualitat i millora contínues amb auditories internes i externes, mantenint la certificació ISO 9001-2008. Això ens dóna una certa garantia que tots els esforços organitzatius del centre s'encaminen a assolir l'objectiu principal: la satisfacció de l'alumnat i les seves famílies, així com del personal del centre, millorant pas a pas el servei educatiu que oferim.

Durant aquest curs hem portat a terme algunes experiències que creiem poden ser útils com el treball per projectes amb l'alumnat de 1ESOA, 1ESOB i Aula Oberta. El nostre Projecte Singular "Ictineu" ha continuat donant bons resultats i fins i tot ha rebut el reconeixement públic a través del Premi Josep Pallach d'experiències educatives. Malgrat les dificultats econòmiques del moment hem mantingut els tallers d'estudi assistit, els intercanvis i estades europeus a Amberieu, Liège, Kempten, l'Euroweek a Bulgària o la finalització del Comenius en què participàvem. També hem participat en altres activitats destacables com la Mostra de teatre de Blanes, presentació de comunicacions a les jornades Maragall, premis recerca jove (antics CIRIT), Concurs de lectura en veu alta i un llarg etcètera.

Només em resta desitjar-vos a tots unes bones i merescudes vacances, sense oblidar que al setembre tots hi hem de tornar i que és bo no desconnectar del tot de l'estudi. Per tant una recomanació: aprofiteu per llegir i, si pot ser, per llegir molt.

Miquel Turró
Director

Consell De Redacció: Gabi Gómez, Miquel Turró, Fernando Aísa, Pep Invernó i Albert Portas

Col·laboradors: Rosa Abulí, Kadi Barry, Lluís Bosch, Estefania Caballero, Jenifer Cano, Carme Carrasco, Sandra Carbonell, Edson Castellón, Agnès Coll, Sergi Contreras, Marta Daunis, Judit Fernández, Eyre González, Carla Gràcia, Mireya Gilibert, Paul Hernández, Júlia March, Irene Mejías, Gemma Mostazo, Salva Ortega, Pep Plana, Flora Prieto, Laura Requena, Rosa Rodríguez, Judit Ruiz, Llum Salvo, Tania Sánchez, Andrea Sánchez, Ivelina Stoilova, Anna Vicente i Arnau Vilarrasa.

Contacte: ictinews@gmail.com

www.iesmonturiol.net

anem

d'intercanvis

COMÈNIUS

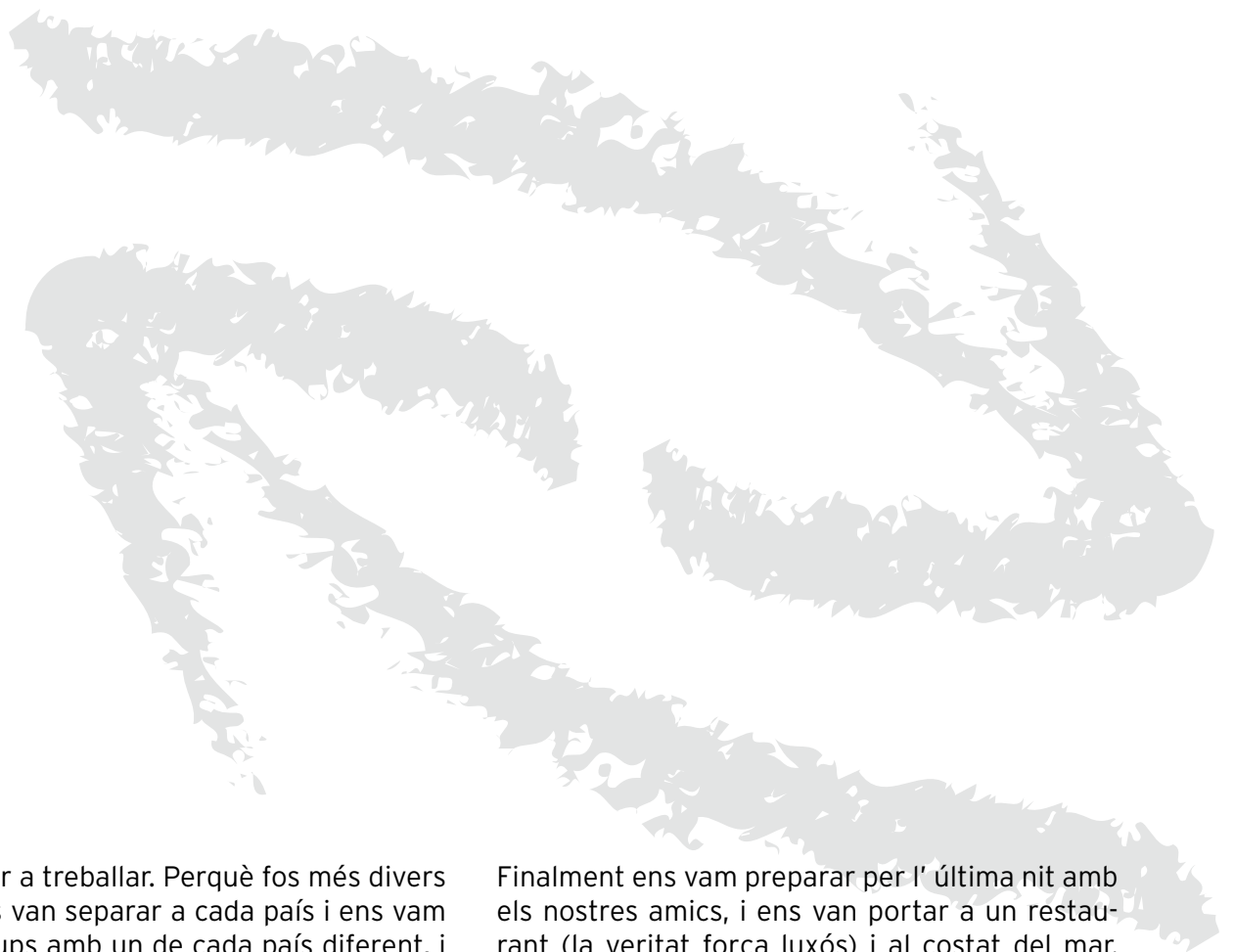
Carla Gràcia i Irene Mejias

Per començar ens agradaria explicar una mica què és el Comènius. El Comènius és un projecte l'objectiu del qual és que el joves en certa manera formin part del Parlament Europeu mitjançant la seva opinió. Aquest projecte es duu a terme a diferents països. Per tal de poder unificar aquest pensament es fan quedades amb diversos països europeus, com per exemple el nostre institut que es troba amb gent d'Alemanya, França, Turquia, Itàlia i Hongria. Aquestes quedades es fan un cop cada aproximadament sis mesos en un país diferent. S'escull un tema entre diversos. Concretament, nosaltres podríem escollir entre aquests: Women in Society, Immigration, Social Legislation, Religion and state, Youth Involvement, School System i Sustainability. El "Catalan Team" és a dir, nosaltres, varem decidir centrarnos en el Youth Involvement (que és el que seria l'entorn juvenil).

Tot això sembla molt seriós, i sí, no negarem que vam treballar, però no és comparable a com de bé que ens ho vam passar! A nosaltres ens va tocar l'acte de cloenda del treball, i a més, a la ciutat de Grosseto, una mena de Figueres a la italiana. Vam marxar a finals de maig 7 noies (Helena, Irene, Carla, Eli, Esther, Tamy i Nàdia) amb 3 professors (Miquel Àngel, Fernando i Xavi). Els professors ja estaven acostumats, però les noies no teníem cap mena d'idea del que ens trobaríem en arribar. Quan vam ser a Roma vam agafar un tren d'aquells amb finestres per treure el cap de les pel·lícules fins a Grosseto. Allà ens vam trobar a les nostres respectives famílies d'acollida i a la tarda vam anar a visitar una mica el poble

amb les nostres partners. El primer dia vam fer presentacions de tots els països per començar a fer amistats i més tard vam anar a fer una visita a un museu natural (sí, sí, d'aquells amb animals dissecats), semblava menys divertit del que és. Després vam anar a dinar una pizza (cada dia dinant pizza... i quina pizza!). Però a la tarda ja

vam començar a treballar. Perquè fos més divers tot plegat ens van separar a cada país i ens vam ajuntar en grups amb un de cada país diferent, i vam començar a parlar i a intentar arribar a conclusions sobre els temes proposats. Quan vam acabar del treball vam anar directament a la gelateria... no ens vam poder resistir a comprar un d'aquells gelats... o dos!

El dia següent va ser un dia de treball, però quan diguem treball ens referim que també hi havia temps per nosaltres i.. pizzes i gelats, per suposat. Per al tercer dia ens tenien preparada una visita a la platja de la Maremma (heu de recordar que estàvem a la Toscana, i aquelles terres són famoses pels paisatges de somni). A la platja, la pretensió de banyar-se hi era, però feia una mica bastant fred, tot i que dos alemanys no s'hi van poder resistir i van fer una petita remullada. També ens esperava el Museu Tarouqui que era de l'estil Gaudí, a l'aire lliure i molt brillant. Vam tornar esgotats, però el dia següent havíem d'anar a Roma. I Roma té molta fama de ser espectacular, i realment ho és, i més amb la nostra companyia tan multicultural! I les anècdotes que ens van marcar (com un ocell amb mala llet que es va literalment 'cagar' en un professor). I de cop sense quasi bé adonar-nos-en ja era l'últim dia. Un dia memorable per molts de nosaltres. Va venir un diputat de la Unió Europea a veure el treball que havíem fet i ens va felicitar pel bon treball.

Finalment ens vam preparar per l'última nit amb els nostres amics, i ens van portar a un restaurant (la veritat força luxós) i al costat del mar. Vam sopar i entre l'emoció d'aprofitar l'última nit alguns de nosaltres ens vam banyar al mar i després vam ballar en una mena de discoteca improvisada a l'aire lliure. No negarem que no vam plorar alguns de nosaltres, però el matí següent va ser pitjor. El dia de marxar cap a casa. Nosaltres ja estàvem mentalitzats que tornaríem a casa quan resulta que el nostre estimat amic el volcà que repartia partícules (a l'estil de la loteria, que no sabies gaire bé si et tocava o no) va decidir que no volàvem. I bé, vam aprofitar el dia a Roma, vam intentar buscar hotel, vam fer mil peripècies i al final a les dotze de la nit vam aprofitar el primer tren que sortia rumb cap a casa. A les 4 de la matinada ens vam aixecar del tren a l'estil Harry Potter on es podien estirar els seients per fer un llit, per canviar de tren. I així uns quants transbords més fins arribar a la tarda del dia següent a Perpinyà, on ens van venir a buscar els nostres pares.

La veritat és que tots ens ho vam passar molt bé, i recordem el viatge amb certa nostàlgia, ja que vam fer molt bones amistats. Realment és una experiència cent per cent recomanable. Moltes gràcies a l'institut per la gran oportunitat de passar-ho bé i conèixer món que vam tenir, i als professors que ens van aguantar a set noies durant tot el viatge. Hi tornaríem demà mateix si poguéssim.

UN VIATGE PER L'EUROWEEK

Anna Vicente

Vaig decidir apuntar-me i provar a veure si m'escollien i així va ser. Vaig esperar amb molta ànsia aquell dia, el 30 de novembre, quan vam marxar cap a Bulgària. Vam arribar a l'aeroport de Sofia i allà ens van rebre els holandesos, que van ser amb els que més feeling vam tenir i uns professors búlgars. Tothom ens va acollir super bé!

Vam trigar 2 hores per arribar a la ciutat on ens esperaven -Stara Zagora- els nostres partners amb les seves famílies, tots buscant als que acollirien, i el primer contacte amb la família, va ser preciós! En arribar a casa, ens van ensenyar com era, el sopar típic que ens havien fet... I nosaltres, vam entregar-los els regals que els havíem portat! Aquella setmana allà vam aprendre uns nous costums, una nova cultura, un nou idioma, nous llocs... Vam menjar coses típiques del país, i tot i que no sabíem si ens agradaria, ho provàvem i quedàvem satisfets.

Una de les coses que ens va sorprendre de Bulgària, va ser el costum en la seva cultura de treure's les sabates per entrar a les cases, perquè deien, que si entraves en una casa amb les sabates del carrer, portaves com males vibracions i tota la "desgràcia" i "brutícia" del carrer no la volien dins de casa. Una altra cosa molt sorprenent, va ser la pobresa del país, com ara les carreteres molt mal asfaltades (per no dir no asfaltades) la gent demanant pel carrer... També, vam aprendre a utilitzar la moneda de Bulgària, els levs (1 lev equival a 2 euros, i per tant, tot era super barat...): una pizza et podia costar 6 levs, que són 3 euros, i un xupito a la nit 25 cèntims d'euro...una passada!

Vam visitar una església evangelista, el Big Shipka. Impressionant! Era com un castell de contes de fades, increïble, meravellós! Vam anar a visitar el museu d'arqueologia de la ciutat, hi havia coses superantigues i va ser espectacular! Vam estar presents en una ruta que feien pel carrer com una manifestació dels col·legis..Cada migdia anàvem tots els del Monturiol amb els nostres corresponents a dinar, cada nit a sopar i a sortir de festa i veure l'ambient que hi havia per allà. Vam haver de representar l'obra teatral de Sant Jordi davant de tots els països d'Europa, quina vergonya! Però va ser al·lucinant! L'últim dia, vam anar a un centre comercial tots junts a comprar roba, i vam dinar allà quasi tots. I aquella va ser l'última nit, increïble. Van llogar una discoteca només per als participants de l'Euroweek, i va ser genial! I ens vam acomiadar de tots els amics que hi vam poder fer.

Concloent, podria dir que ens vam sentir molt ben acollits pels nostres partners, com si haguéssim sigut per una setmana de la seva família. Van ser molt generosos, simpàtics i agradables, no podíem demanar més! I per últim, la gent de Bulgària era magnífica, una gent molt oberta i molt natural i simpàtica! Ens vam fer en una setmana molt especials els uns amb els altres, van néixer moltes amistats boniques, i que encara perduren. L'únic que puc dir és que va ser una experiència inoblidable i molt gratificant!

INTERCANVI DE PERRUQUERIA A FRANÇA

Estefanía Caballero, Claudia González, Carme Carrasco, Tania Sanchez i Andrea Sanchez

Durant el mes de novembre de l'any passat, les alumnes de segon de perruqueria vam anar a Ambérieu-en-Bugey, a la zona de Lió a fer una estada d'empresa. Cadascuna va estar durant 15 dies convivint amb alumnes de l'escola del CECOF (un centre de formació i aprenentatge d'oficis) en diferents ciutats, fent les mateixes activitats que feien elles. Durant aquestes dues setmanes les activitats que vam fer van ser treballar a les perruqueries on treballaven les nostres corresponents (això ho vam fer de dimarts a dissabte) i els dies que vam tenir lliures vam anar a París a visitar el Mondial de la Coiffure durant dos dies. A part del Mondial, vam aprofitar per conèixer els llocs més emblemàtics de la capital: la Torre Eiffel, l'Arc de Triomf, els bateaux-mouches pel Sena, etc... També vam anar a Annecy on vam tenir el plaer de tastar la tartiflette (un pastís típic de la regió) i visitar el poble, les paradetes, el pont dels amors etc. Per finalitzar ens van acompanyar a totes de compres a un centre comercial de Lió.

Ha sigut una experiència inoblidable que tornàrem a repetir sens dubte, i que tothom que tingüés l'oportunitat de viure-la, li recomanàrem que l'aprofités.

PRÀCTIQUES FORMATIVES A LIÈGE

ALUMNES DE PERRUQUERIA

Judit Fernández, Judit Ruiz i Jenifer Cano

Tres alumnes de 2n curs de CFGM de Perruqueria seleccionades per l'Equip Docent vàrem anar 15 dies a Liège (Bèlgica) a participar en el Projecte Opir, que és una prova pilot ja que es diferencia dels altres intercanvis perquè es fa de manera simultània entre l'alumnat d'ambdós països: és a dir, quan nosaltres estàvem a Liege, les alumnes de Liege estaven al Narcís Monturiol, per poder així conèixer, comparar i valorar com es treballa el crèdit de Canvis de Forma Temporal que és un crèdit molt pràctic i evitar la manca que tenim en l'idioma.

Durant l'estada vam estar treballant a les empreses de dimecres a dissabte i els dimarts feiem estada al centre educatiu belga anomenat IFA-PME (Institut Wallon de Formation en Alternance et des Indépendants et Petites et Moyennes Entreprises). Abans de finalitzar l'estada, va ser en el mateix centre belga on vàrem haver de fer unes proves pràctiques de Canvis de Forma Temporal, les quals vam superar positivament i deixant el llistó molt alt per a properes edicions.

Durant l'estada vivíem amb una família que llogava les habitacions, anomenada "Les Chambres de Chiara" les habitacions eren decorades al més pur estil belga, quadres, colors, petits detalls per tot, molts llums decoratius però alhora força fosc. De vegades la mestressa s'enfadava perquè fèiem massa soroll i no deixàvem dormir als seus nens i com qui diu ens "castigava" ja que sovint no teníem connexió a Internet per a nosaltres això era una pena màxima, imagineu-vos quin sentit tenia portar la Blackberry i el notebook i sense facebook!!!

També vàrem fer turisme, fent un llarg circuit guiat pel centre històric de Liège, també vam visitar Brussel·les, Maastricht i Bruges aquestes les vàrem fer al nostre aire i això vol dir, shopping i més shopping...

L'experiència ha estat inoblidable i això ens ha servit per ampliar el nostre currículum i per tenir més ganes de no parar de viure i conèixer noves experiències tot i que hi ha moments que no sempre han estat fàcils.

Volem donar les gràcies a la Rosa Abulí que ens va acompanyar durant aquests dies; sense ella res hagués estat igual. Si teniu l'oportunitat de fer un intercanvi o una estada en algun país amb l'institut no la desaprofiteu, ja que és única.

VIATGE A ITÀLIA DE 4t D'ESO

Ivelina Stoilova, Júlia March,
Eyre Gonzalez i Laura Requena

Era un diumenge d'abril, totalment normal si no hagués estat el dia en què començava el nostre viatge.

Eren dos quarts de sis i a poc a poc tothom anava arribant al lloc de sortida. Tots arrossegant les maletes, bosses o bolsos intentàvem dissimular que en realitat érem uns sacs de nervis.

El nostre trajecte va durar tota la nit, una nit que per cert es va fer una mica llarga per a alguns. Vàrem intentar dormir de la manera que fos, enginyant la forma més còmoda en els nostres seients. El matí ens va sorprendre amb una espectacular posta de sol al Llac di Garda, el nostre primer contacte amb Itàlia. Havíem arribat al nostre destí.

De nou pujats a l'autobús, ens vàrem dirigir cap a la gran ciutat de Verona. On l'Arena, la plaça, les estàtues, els carrers, els ponts i els monuments ens van sorprendre amb les seves dimensions. Una vegada endinsats a la ciutat vam entrar al pati on es trobava el famós balcó de Julieta. Més tard vam poder gaudir d'uns deliciosos gelats i granissat típics d'Itàlia.

El següent dia ens vàrem dirigir cap a Venècia amb "vaporetto". Només arribar, la plaça de Sant Marco ens va captivar (igual que els seus coloms que semblaven totalment domesticats). Una ciutat de carrers estrets i molts canals els quals vàrem poder explorar des de més a prop amb el nostre recorregut amb góndola.

Pàdova, la nostra pròxima visita, era una altra de les ciutats més importants del nord d'Itàlia amb places, mercats del segle XIII i altres adorns com un gran rellotge amb els símbols del zodíac. Molt a prop també hi havia el que va ser el punt de trobada de molts intel·lectuals; el Pedrocchi Cafe. A continuació, després de cinc hores a l'autobús, vàrem arribar al Campo dei Miracoli on es troba l'espectacular i famosa torre inclinada de Pisa. El Baptisteri i el Camposanto també formaven part de la gran explanada. Després de fer algunes fotografies típiques aguantant la Torre o recolzant-nos en ella, ens vam dirigir cap al nostre nou hotel.

El dia següent vam anar cap a Florència on visitàrem dos museus: els Uffizzi i la Galeria Accademia. Vam observar diferents obres com "El Naixement de Venus" o la "Al·legoria de la Primavera" en el primer i la majestuosa estàtua de "David de Michelangelo", en el següent. A continuació, vam fer una volta per poder con-

templar les nombroses estàtues de la Plaça de la Signoria i el Pont dels Medicchi. I per últim amb la nostra tornada cap a l'hotel vàrem aturar-nos a un mirador on vam gaudir d'una vista fabulosa de tot Florència.

El matí del nostre darrer dia el vam passar a l'autobús (el transport que s'havia convertit en el nostre segon allotjament) en direcció a Roma. Vàrem recórrer la capital d'un extrem a un altre fixant-nos en les fonts, com la famosa Fontana di Trevi, places com la Plaça Spagna, monuments com el Coliseu o el Panteó i el Vaticà.

Després d'aquesta ràpida visita per la gran ciutat, ens vam dirigir cap a Civitavecchia on vam agafar el vaixell aproximadament a les deu de la nit. El creuer va passar pel Mediterrani. Durant aquest llarg trajecte direcció cap a Barcelona, podíem fer un munt de coses com anar a la discoteca, anar a coberta, visitar la sala de jocs o simplement visitar-nos els uns als altres als cambrots. Aproximadament a les set de la tarda del dia següent vam fer el nostre últim desplaçament ja cap a Figures; ja podíem veure molt a prop el final del nostre viatge. En arribar a l'institut ens vam retrobar amb les nostres famílies de nou, portant amb nosaltres uns records magnífics d'un viatge inoblidable.

QUADERN DE ROMA

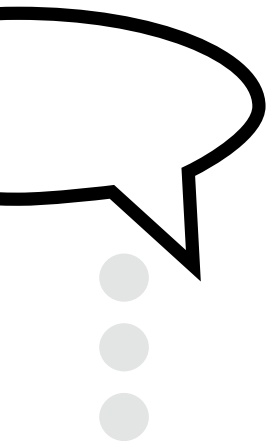
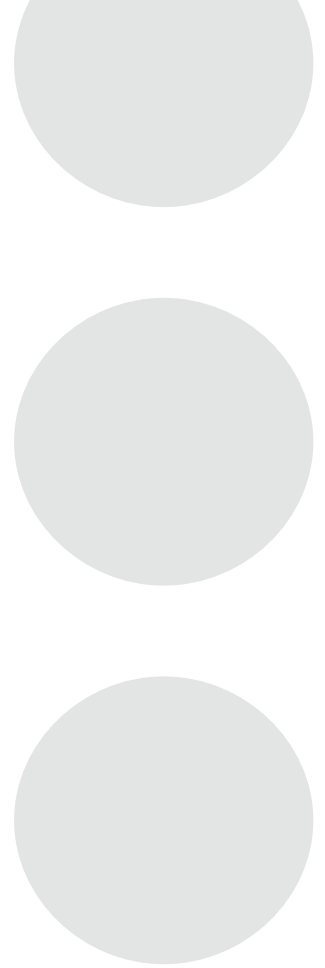
Salva Ortega

Tothom ha sentit parlar algun cop de la capital d'Itàlia, Roma, per diferents motius. Doncs bé, els alumnes del Monturiol n'han sentit a parlar molt, especialment, els de batxillerat, ja que, com a bona tradició monturiolenca, cada curs els alumnes de segon de Batxillerat realitzen una sortida a Roma. L'excursió és coordinada pel Miquel Àngel Ruiz, professor d'Història de l'Art, un professional que meravella amb els seus coneixements i explicacions.

El proppassat 14 de desembre de 2010 vam realitzar un fantàstic viatge. Fa 6 mesos d'això i encara en recordo moltes coses ja que tot va ser perfecte. Tots els alumnes de segon esperen aquesta sortida amb gran entusiasme i no només pels continguts culturals. No obstant això, un cop arribats a Roma és impossible no deixar-se fascinar per totes les escultures, pintures, edificis, pel gran patrimoni històric i cultural de la ciutat. Tots els alumnes havíem vist moltes coses de Roma en literatura, història de l'art, llatí... per tant, en aquesta sortida hi ha una gran part de cultura, ja que, Roma n'és plena, pels múltiples escenaris històrics:

Colisseu, el Panteó, El Vaticà, La Capella Sixtina, etcètera. A més, vam tenir el privilegi de viatjar en el metro de bon matí, on hi havia una allau de gent impressionant. Entre tanta gent, era impossible no fer petar la xerrada amb algun passatger del metro, això sí en castellà o bé en italià per a principiants.

En un escenari tan adequat com Roma és impossible que els personatges de la sortida, en aquest cas la vintena d'alumnes i els dos professors, no es diverteixin. I és que a Roma, tothom se n'endú moltes fotografies i postals: de la capella Sixtina, de la ciutat, d'escultures, del quadre de L'Escola d'Atenes, de totes les meravelles que hi ha, però a més a més, tothom també se n'endú una experiència d'aquelles que no s'obliden, a causa, de les moltes anècdotes que sorgeixen en un viatge entre companys. Sense ells aquesta experiència no hauria sigut igual, ja que crec que les persones són les que han fet atractiu el viatge. Especialment aquesta unió entre companys, l'associo a un quadre concret de la Capella Sixtina, La Creació d'Adam, del gran Michelangelo, un símbol de l'humanisme.

A Itàlia com a bon costum, el típic es menjar pasta: pizza, espaguetis, lassanya, etc... Oh! Mamma mia!. Bàsicament a Roma tots els restaurants feien pasta, que va ser el nostre aliment bàsic durant els 4 dies d'estada. Realment en aquesta sortida necessitàvem l'energia que dóna la pasta. No obstant això, també vam trencar aquesta tradició de només menjar pasta i vam anar a menjar al Mc Donalds, per comprovar si els italians feien les hamburgueses de la mateixa manera. Va resultar que sí..

El fet de compartir tantes situacions quotidianes, m'ha fet valorar més a tots els companys i veure'ls com a un autèntic equip, de qui n'extreus alguna cosa de cadascun. Tots vam riure molt, vam compartir grans estones, xerrant, escoltant música, etcètera. Seguint amb el símil futbolístic, la part pitjor de Roma, és que al final de cada dia, en ca-

minar tant, ens pesaven fins i tot les pestanyes. A l'arribada al Hotel Lucciani després de la nostra ruta, tots havíem cremat tots els cartutxos. Aleshores, esgotats, el que desitjàvem era descansar... tot i que sempre hi ha persones noctàmbules, a qui ens agrada la nit, que vam sortir de l'Hotel en busca d'algun local d'oci obert amb música. El problema és que eren dies laborables a Roma ja que era entre setmana i desgraciadament la missió de buscar algun lloc agradable va resultar utòpica, ja que no hi havia locals amb ragazzas ni ragazzos. A més, cal destacar que sortir a prendre alguna cosa per Roma és bastant car.

L'estada a Roma va estar plena d'inquietud, rialles, emoció, curiositat, és a dir, una experiència molt positiva i plena de grans emocions que recomano a tots els alumnes i, en general, a tots els qui els agradi viatjar.

currículum obert

TREBALL PER PROJECTES: 1r D'ESO I AULA OBERTA

Rosa Rodríguez

A partir d'una sèrie de reflexions sobre la nostra pràctica educativa, el professorat de diversitat en col·laboració amb l'equip docent de primer d'ESO, ha estat treballant al llarg d'aquest curs en la creació de dos projectes: "Figueres, descobrim la nostra ciutat" i "Fem de periodistes".

Aquests projectes van néixer amb la voluntat de motivar l'alumnat amb més dificultats d'aprenentatge, de despertar el seu interès per descobrir indrets, entitats i persones properes, augmentar la seva participació, i proporcionar-los uns coneixements que tinguin utilitat i aplicació en el seu context, que tinguin un sentit per a ells.

Adreçats als alumnes de primer A i B i a l'alumnat de l'Aula Oberta, el treball per projectes ha estat una aposta pel canvi metodològic en la transformació del contingut, la forma de donar-lo i l'adaptació de les estructures organitzatives del centre, de l'aula i de la programació.

Durant diverses setmanes, aquest alumnat han realitzat activitats que integren acció, vivència i aprenentatge, orientades cap a una finalitat que va més enllà del contingut intel·lectual; inclouen components afectius, cognitius, socials i de valors. Aquestes activitats estan encaminades a l'elaboració d'un producte final tangible, que permet a l'alumne saber en tot moment què ha de fer, com i per què.

L'ampli ventall d'activitats (han visitat l'estació meteorològica, han ampliat vocabulari i comparat preus al mercat, han conegut l'alcalde, que els ha rebut a la sala de plens de l'Ajuntament, han organitzat una roda de premsa, han conegut el funcionament de diverses associacions i entitats, com els castellers, i rebut informacions sobre diferents serveis públics, han protagonitzat un flashmob i editat un telenotícies local,...) tracten, fonamentalment, d'habilitar, de "fer capaç" l'alumnat, i no d'impartir conceptes. El fet de mostrar a la resta del grup les seves destreses (el maneig d'algunes eines, saber parlar en públic, organitzar un debat, entendre i fer un treball estadístic, dissenyar una web, ...) els reforça l'autoestima.

Al llarg de tot el procés s'han respectat els diferents ritmes i estils d'aprenentatge i la nota final ha resultat de la suma de totes les mostres d'aprenentatge que els alumnes han desenvolupat, és a dir, del que "hagin estat capaços".

Aquesta metodologia ha promogut la interacció entre l'alumnat, l'organització de grup i repartiment de tasques, el recolzament mutu, així com la responsabilitat individual i col·lectiva. A partir d'aquest treball cooperatiu es posen en marxa altres tipus d'interaccions que tenen a veure amb el respecte, la valoració d'allò propi i aliè, la de compartir esforços i obtenir millors resultats, la de negociar i debatre. Totes elles eixos de la convivència i facilitadores de la resolució de conflictes en positiu, que necessàriament es produiran.

Per últim, cal destacar que és en el marc escolar on conviuen la major diversitat de persones d'una societat; en pocs llocs més, persones molt diferents (diferents procedències, races, religions, capacitats intel·lectuals, interessos i/o cultures) es veuen obligades a conviure i a cercar fórmules de diàleg; i que el treball per projectes representa una forma d'aprendre a conviure, element necessari en l'aprenentatge de tot l'alumnat.

NOTÍCIES BIBLIOTECA

Concurs logo

Gràcies per la vostra participació en el concurs per buscar un logo de la Biblioteca de l'Institut. No ha estat fàcil per al jurat prendre una decisió. Finalment ha decidit atorgar el primer premi a la Coraima Bazán de 4t B d' ESO. Enhorabona!

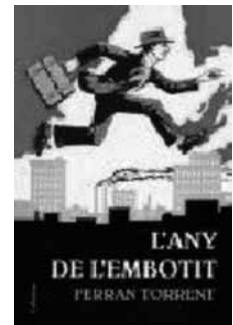
Aquest és el teu, el nostre logo

Club de lectura

El dinar-col·loqui sobre *L'any de l'embotit* de l'escriptor valencià Ferran Torrent que es va a dur a terme a la nostra biblioteca va ser molt interessant. Aprofitem per a convidar-vos a la propera reunió. El llibre que comentarem serà *El Palau de la Lluna* de Paul Auster.

Tots els interessats podeu demanar informació a la Biblioteca del Centre.

PER A JOVES...

Dels clàssics...

...als més actuals

i, finalment... les pel·lícules

MISTERI PER A TOTHOM

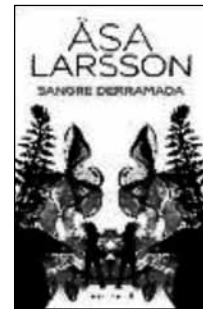
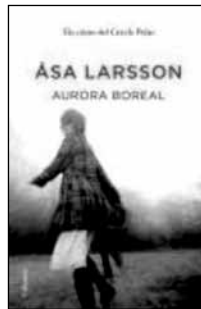
Per a adults...

“Icària”, la nostra biblioteca, s’apunta a la moda de la intriga que arriba del nord! Després de l’èxit de la trilogia *Millenium* de Stieg Larsson, autors de novel·la d’intriga nòrdics ocupen els llocs més destacats en les preferències de lectors mediterranis.

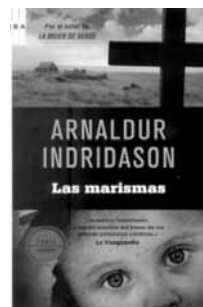
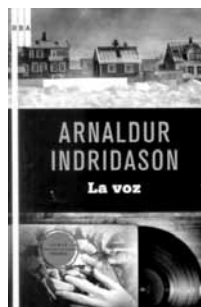
Asa Larsson (Suècia)

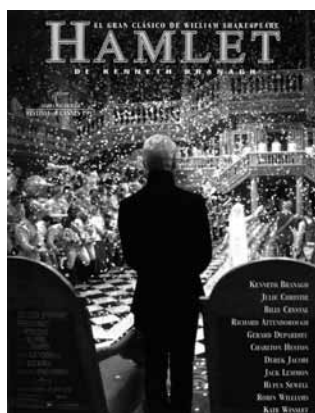
Asa Larsson fa protagonistes de les seves novel·les a dues dones, per una banda Rebecka Martinsson, una advocada que retorna al seu poble natal per culpa d’un assassinat, i per l’altra Anna-Maria Mella, una policia menuda i decidida que té una una forma de fer un tant especial.

Arnaldur Indridason (Islàndia)

Les novel·les d’Arnaldur Indridason tenen com a protagonistes un peculiar triangle d’investigadors: el vell inspector Erlendur Svenson, un home que arrossega una penosa història familiar (divorciat, amb una filla drogoaddicta i un fill alcohòlic) i els seus dos joves auxiliars, el Sigurdur Óli, net i polít (la principal obstinació del qual és “no assemblar-se mai al vell”) i l’assenyada Elínborg, que posa el contrapunt de sentit comú femení.

HAMLET de Kenneth Branagh

¿Quelcom a objectar?

No he vist cap altra adaptació de Hamlet, però crec que no em fa falta per dir que aquesta és la millor. Amb l'escenografia tan brillant i luxosa, la banda sonora tan adequada, els actors tan selectes, el text tan intacte, el vestuari tan acolorit... Jo la categoritzaria d'obra mestra. Però com tota poma d'or, ha de tenir algun cuc i hi ha escenes, com el final, que per al meu gust són extremades i no exactes al llibre.

La durada del film, tot i que per a mi és encertada, per altra gent pot arribar a ser extensa i pesada, però s'ha de veure la versió llarga, perquè amb la curta et perds talls de la pel·lícula que són magnífics i alguns monòlegs de Hamlet, que arriben a ser somnolents, però amb una magnificència imponent.

Només puc afegir que si t'ha agradat el llibre, la pel·lícula no té res a perdre al seu costat, és una excel·lent adaptació feta per un magnífic actor i director.

Arnau Vilarrasa

DRAGON BALL EVOLUTION de James Wong

Fantasia per a tots els públics...menys per als fans

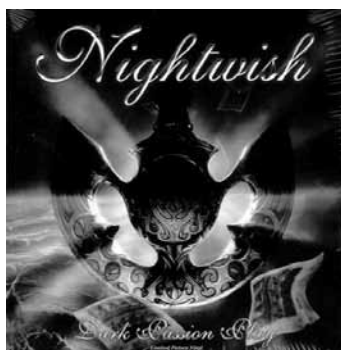
Després d'haver aconseguit una fortuna en drets d'autor, merchandising i venda de còmics, no crec que al bo de l'Akira Toriyama li agradés que s'hagi fet una versió tan decebedora del seu gran èxit Bola de Drac. Com a fan de la sèrie, vaig quedar particularment decebuda després d'un parell o tres d'anys de rumors, i un més d' spoilers sobre l'argument de l'adaptació. Ja el primer toc d'atenció em va espantar: en Son Goku un col·legial que no es baralla? La Bulma morena? Adolescents?? Al principi de la sèrie la noia té dotze anys i passa tres caps al petit Son Goku, a qui, òbviament, a la pel·lícula ens el trobem amb un cert cultisme exagerat, tot i que s'ha de reconèixer que l'ambientació és notablement bona: el món futurista de Toriyama és força similar al que ens ofereix la pel·lícula, però queda totalment capgirat pels personatges i les circumstàncies. Res a dir, però, del tema dels drets d'autor i l'impacte públic, es veu de lluny que era més fàcil fer una versió romàntico-adolescent que una que fos més exacta a la sèrie, de fet la pel·lícula per si mateixa és molt bona dins el gènere de ciència-ficció apta per a majors de set anys, ara bé, hi ha força parts que no s'entenen o que trobem ficades dins del guió completament amb calçador. Un Ozaru servint en Corpetit? I els sayajiins, els "guerrers de l'espai"? I per què la criada d'en Garlick apareix com a assassina a sou d'en Corpetit? I com que ella mata l'Avi Son Gohan? Au va, puc seguir així tota la crítica!

Segon punt: el fil de la història té diverses parts que no es poden entedre només veient aquesta pel·lícula.Òbviament està pensada per a públic que ja sàpiga quatre coses de la història original, però com a mínim es podrien

haver escarrassat a l'hora de caracteritzar els personatges: un Yamcha ros, un Cor petit de color merda-d'oca i un Son Goku amb cap mena de característica eurasiàtica i ulls blaus. Que res a dir.. l'actor s'hi va escarrassar força, però m'hi jugo el que vulgueu que aquest tampoc coneixia res de la història original. Pel que fa els romanços, com a mínim aquests no se'ls han inventat: en Goku amb la Xixi (actriu que trobo que està molt ben trobada tant per l'aspecte físic com per les arts marcial), i la Bulma i en Yamcha. Respecte aquests dos personatges, em falten força detalls, per exemple: la Capsule Corporation, l'empresa del pare de la Bulma que durant tota la sèrie Anime original és sempre present a l'hora de fabricar màquines i curar ferides, aquí només la sentim anomenar per sobre, i més que la Bulma de la sèrie, caracteritzen l'actriu com una mena de Lara Croft futurista, amb pistoles a les cuixes i cotxes desplegable a les butxaques; i després tenim en Yamcha, a qui tothom el recorda de la sèrie com el bandoler fracassat, i sí, així el pinten els guionistes americans, però se li troben a faltar trets de personalitat força únics, com l'afany extremadament preocupant de protagonisme, les baralles amb el Goku que aquest últim guanyava perquè no sabia mai de què li parlava l'altre, i el company inseparable que és en Puaf (un gat que vola i que quan va amb el bandoler, el deixa en ridícul pel fet de ser més intel·ligent i perspicax que ell).

I per últim un altre element que fa mal d'ulls a partir de cert punt: el mestre Mutenroshi, conegut popularment com El Follet Tortuga: en aquesta pel·lícula no hi ha ni bastó, ni carcassa de tortuga, ni Kame House, ni el seu perfil psicològic de faldiller empedreït (detall que resulta el més característic d'ell), i a més a l'actor li falta un punt d'humor que es troba a faltar perquè només es deixa anar en segons que passen ràpidament d'escenes que perden importància. Encara que ben mirat des del punt de vista de les adaptacions que es poden fer d'un manga japonès, és la més propera que podem trobar amb el pressupost (es nota que no han estalviat gens) els elements que surten del guió com esquitxades de la història original en són fidels, però no els fa justícia. Quan algú llegeix que s'estrena una pel·lícula de Bola de Drac s'espera pinyes, sang, poders espirituals i, si us plau, les transformacions dels personatges i d'aquests el seu caràcter original, encara que això constituís que la pel·lícula fos "+18" (de fet la sèrie original no era apta per a tots els públics, era "+13" pel fet de l'agressivitat de les baralles i la complexitat que podia arribar a tenir la història en segons quins punts). Però no tot és negatiu ni molt menys, independentment de la sèrie, resulta una bona inversió, i tot i que es fa curta i simple respecte la història, resulta espectacular per a ser "+7".

En fi, que la pel·lícula va resultar una decepció abominant pels fans "viciadament-frikis", com se'ns anomena molt sovint, però que, vista exteriorment, resulta una pel·lícula distreta, amb parts que recorden l'original, però uns personatges força freds, dels quals s'ensenya i explica molt poc en comparació el seu origen (i els kamehameha podien ser més espectaculars). És una pel·lícula d'acció i fantasia i futurisme per a tots els públics i pagaria per veure'n una seqüela, siguem sincers, però si fem versions i remakes, complim la primera norma: respecte a l'original !!

DARK PASSION PLAY

Després d'un brusc canvi de vocalista que no va ser gaire ben rebut per molts fans, la banda finesa de metal simfònic Nightwish tornava el 2007 amb aquest album: *Dark Passion Play*, guanyador d'un Disc d'Or el mateix any. Enèrgic i ple d'essència, tot i l'absència de la soprano Tarja al seu capdavant, no va decebre ningú. El mateix compositor i líder del grup, el teclista Tuoma Holopainen, va declarar que aquest disc va salvar-li la vida.

Comencem amb el repartiment: la primera cançó "The Poet and the Pendulum", títol de la qual és una picada d'ullet a la història curta d'Edgar Allan Poe "The Pit and the Pendulum", reflecteix totalment l'angoixa que va patir Tuoma al principi de la composició del disc. S'inicia amb un cant melòdic i suau, gòtic, amb so de caixa de música i la veu de la nova cantant Annette Olzon en un intent d'impostació (frustrat, però que afavoreix prou) recitant uns versos de fantasia que enllacen directament amb l'entrada enèrgica del bateria Jukka, una orquestra simfònica, el guitarrista Emppu i el famós baixista Marco Hietala. És una cançó llarga, d'uns 15 minuts, però que sumeix l'ambient en un món gòtic de fantasia.

La veu d'Olzon no és ni de bon tros la d'una soprano entregada, però la dolçor i l'energia que hi posa ens expliquen una història amarga amb un final trist. A mitja cançó, al punt àlgid, després d'una estrofa d'orquestra de caire èpic, el baixista Hietala afegeix la seva veu a la cançó, oferint un punt agressiu i dramàtic a la història. La cançó acaba amb un parell d'estrofes musicades a manera de cançó de bressol que Olzon acompanya amb dolçor i després amb força per, finalment, donar pas a un cor de veus que finalitzaran la cançó. Seguint aquesta, els teclats percudits amb la guitarra introdueix "Bye,bye beautiful", una cançó que molts han considerat de les més comercials del disc. Olzon canta les estrofes amb potència i convenció, amb una lletra de conte gòtic, acompanyada a la tornada per la veu de Hietala, que també canta una frase abans de l'última estrofa donant un punt misteriós als esdeveniments. La cançó s'acaba amb secs cops d'orquestra i les guitarres. La tercera i més famosa de l'àlbum, "Amaranth", comença amb campanetes fent melodia de caixa de música de nou, però amb una entrada molt més enèrgica que dona pas a la veu d'Olzon tota sola narrant una història sobre algú que "rep però no dona" d'una manera potent i expressiva. Una escolta la cançó i si escolta bé nota el somriure de la cantant mentre la interpreta. Un bon tema per a motivar-se.

La quarta cançó "Cadence of her last Breath", introdueix al món més nostàlgic de Nightwish amb una tonalitat menor que introdueixen uns sospirs de cansament seguits per un piano que entra ràpidament posant l'oient en guàrdia. La melodia de la veu, amarga, comença suau i trista, però sense perdre el ritme ràpid de la cançó, que tot i que explica una història trista, no impedeix a ningú moure's. Es percep un joc de veus força bo per part

de la vocalista, ara potent, ara dolç. D'aquest tema amarg que narra la mort tranquil·la d'algú estimat, ens n'anem directament a l'Infern amb "Master Passion Greed", un tema on deixem descansar la veu femenina d'Anette Olzon per donar pas a la veu de Hietala en solitari de manera força pilla i desenfadada amb un tema totalment bèstia comparat amb els altres, amb un riff repetitiu que, amb la força de l'orquestra i un cor de veus a mode de càntic satànic ens sacseja amb una energia totalment metalera fins a la medul·la. I després de l'Infern, tornem a la terra, on l'amargor ens envaeix amb un balada gairebé acústica al més pur estil Nightwish: "Eva", on la dolça veu de l'Anette ens relata una història trista d'una nena que somnia amb un món millor. Els fets que ens narra ens porten a la setena cançó, "Sahara", que descriu els somnis d'aquesta nena, la visió d'un desert on els esperits i la màgia tenen vida pròpia. Amb una melodia que recorda la música persa sentida a pel·lícules d'acció ambientades a l'època antiga, ajudada per la veu d'Olzon fent vocals de tonalitats àrabs. I enllaçada a aquesta cançó, entra una altra melodia de guitarra elèctrica amb melodies pèrsiques de la mà del guitarrista Emppu, compositor d'aquesta cançó, "Whoever brings the Night", que descriu un harem de formoses dones i ballarines que ofereixen amor efímer a qui el volen.

La veu d'Olzon, sospirant i sensual, però amb dolçor i acompanyada dels cors ofereix un toc més persa encara. Les melodies aràbigues són típiques de les composicions del guitarrista, que les encaixa molt bé a la història.

La novena cançó, la més difícil vocalment, queda lluny de ser una balada, però també de ser una cançó típica de Nightwish: "For the Heart I once had" descriu un paisatge desolat, però amb indirectes filosòfiques que parlen del camí de la vida. Aquí, sens dubte la cantant ensenya les notes més altes que pot arribar a fer amb la seva potència natural. I, enllaçat amb aquest tema potent, un instrumental de caire totalment celta anomenat "Last of the Wilds", que ens ajuda a imaginar-nos tranquil·lament el vol d'una òliba blanca a través d'un bosc nevat. Molt celta, amb una flauta de fusta fent la melodia principal i violins i gaites a la tornada. Sense cap pausa, aquesta cançó enllaça amb una preciosa composició del baixista anomenada "The Islander", altament recomanable per a sessions de meditació i relaxació, ja que resulta ser totalment acústica, amb la veu aquest cop suau de Hietala cantant les estrofes amb una dolçor increïble. Qualsevol amant de la música celta pot acceptar aquesta cançó dins el gènere.

Un tema que ens porta a la pau del mar i la natura, amb flautes i gaites que ens acompanyen i dues guitarres acústiques. I després de la calma, entrem en batalla, amb plats de bateria i caixes ressonant, posant en fila uns guerrers apareguts del no res, i un impactant conjunt de violins i cor de veus que dóna l'entrada a la veu femenina amb la cançó "Seven days to the Wolves". Personalment, la considero la millor respecte a la fantasia que transmet i l'enèrgic "Howl!" de la tornada, combinat amb un espectacular tros on l'orquestra ens transporta cap al centre de la batalla. A la tornada,

també, el joc de veus i sincronia entre Olzon i Hietala dóna força a la música com si es tractés d'un crit de guerra infalible. La cançó acaba accelerant el ritme de l'orquestra i els violins, i Hietala, amb veu potent cantant la mateixa frase: "herois i covards, mai més, mai més...", que deixa la seva veu vibrant i potent acabant la cançó.

Per acabar, l'última cançó ens porta al paradís: "Meadows of Heaven" descriu la pau després de la guerra o la mort. La veu d'Olzon tranquil·la acompanyada per violins i cor descriu la tranquil·litat, un paisatge bell i calmos, i que s'acaba proclamant com un gran himne amb veus del tipus "gospel" que acompanyen la instrumental final. L'acabament després de les aventures que inspiren les cançons deixa relaxat l'oient, amb ganes d'intentar repetir-ho.

Aquest disc, ben ordenat, és fàcil d'escoltar com si es tractés d'una pel·lícula de fantasia èpica, amb un equilibri boníssim de les veus i els colors de les cançons. I, contràriament com pensen molts fans radicals del grup, considero que la nova vocalista no sobra ni distingeix el nou estil. De fet, el canvi s'ha acceptat molt bé dins l'estil musical del grup. Si no em creieu, escolteu-lo.

Agnès Coll

ACROSS THE UNIVERSE (BSO)

Si t'agraden els Beatles, no dubtis a mirar la pel·lícula *Across the Universe*, i veuràs que té una banda sonora espectacular on hi trobem algunes de les cançons dels Beatles versionades per actors i cantants. En el CD hi ha les més típiques: "Hey Jude" o "Let it be". I cançons no tan conegudes com "I am the walrus" o "Blackbird". És molt interessant ja que hi podem sentir diferents estils de música, des de pop amb "I want to hold your hand", passant pel soul amb "Let it be", i fins i tot una mica de Heavy-Rock amb "Helter Skelter". Però també hi ha lloc per a les balades i les lletres sentimentals amb cançons com "All my loving" o "Something".

Aquestes cançons, però, no les canten nois representant als Beatles, sinó actors i actrius com Jim Sturgess, Joe Anderson o Evan Rachel Wood (que per al meu gust tenen una veu boníssima), representant el seu personatge de la pel·lícula que poc té a veure amb els Beatles.

També hi col·laboren en aquestes cançons cantants com Bono, que porta a la psicodèlia de l'època amb la seva veu. Realment una de les poques versions bones que s'han fet de les cançons dels Beatles, uns grans clàssics contemporanis.

Carla Gràcia

GUNS N' ROSES

Guns and Roses és un grup hard rock format al 1985 però ara, per desgràcia, només queda Axl Rose dels membres originals. La banda ara no té la qualitat que tenia abans, la veu d' Axl ja no és la mateixa i la veritat, sense Slash, Guns and Roses perd moltíssim...

Sense els "solos" d'Slash les cançons perden molt de sentiment i Stradlin solia escriure moltes de les lletres del grup. Ara no tenen aquell punt hard rock que els caracteritzava, i és normal que ja no sonin com abans perquè per la banda han passat tot tipus de músics des que se'n van anar separant els membres originals. Molts dels que han tocat a Guns and Roses no són "hard rockers" com Buckethead, per exemple i l'estil que tenien s'ha anat perdent.

Del seu últim disc *Chinese Democracy* només m'agrada la cançó que té el mateix nom que el disc, que és la que conserva una mica la qualitat que tenien. *Use Your Illusion I* no és el disc més famós de Guns and Roses, però crec que és el millor només pel fet de tenir la cançó "November Rain", aquesta cançó dura més o menys deu minuts i té el millor solo d' Slash que he escoltat...

També crec que és el millor disc perquè té "Don't cry" (original), i per estar escrita en cinc minuts és una de les cançons més boniques que tenen i ha estat versionada unes tres vegades. Les cançons més conegudes del disc són "Appetite For Destruction", i, sens dubte, la millor: "Sweet child of mine". La lletra d'aquesta és un poema que va escriure Axl a la noia amb qui estava en aquell moment i és molt i molt maca, encara que la més coneguda és "Welcome to the jungle" perquè és la més "rockera" però a mi personalment no m'agrada gaire. Una altra cançó boníssima del grup és "Patience" del disc *G N' R Lies*; és una de les poques cançons acústiques que tenen i la lletra parla sobre els problemes de Stradlin amb la seva "ex", encara que ell no ho va confirmar. Una altra cançó acústica que va ser versionada de la versió elèctrica del disc "Appetite For Destruction" és "You're crazy" i... jo em quedaria amb la versió acústica.

Per finalitzar puc dir que Guns and Roses són la icona del hard rock siguin com siguin en l'actualitat.

notícIES

Premi Josep Pallach per al nostre centre

La vuitena edició del Premi Nacional d'Experiències Educatives Josep Pallach va atorgar el primer premi al conte audiovisual "Ictineu, el submarí de Narcís Monturiol" realitzat per alumnes i professors del nostre centre gràcies a l'impuls i iniciativa d'en Faló Garcia. El lliurament del premi es va dur a terme el dia 15 de gener a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Figueres. Enhorabona a tots!

Visita del CEE Mare de Déu del Mont

El dia 22 de febrer vam rebre una visita molt especial al nostre centre: una cinquantena de persones, entre alumnes i acompanyants, del Centre d'Educació Especial Mare de Déu del Mont de Vilafant. Amb motiu de la celebració de la seva Setmana Cultural, van assistir a una demostració de circ per part dels alumnes d'en Pep Invernó al gimnàs del centre. Una experiència enriquidora per a tothom que esperem que pugui tenir continuïtat en altres anys.

Lipdub del Monturiol

A finals de desembre de l'any passat i sota la coordinació d'en Faló Garcia es va dur a terme l'enregistrament del Lipdub de l'institut. Després de moltes setmanes de feina, el resultat final va ser excel·lent: un recorregut per tots els espais de l'institut amb la cançó "Llença't" de Lax'n Busto de fons. Els que no ho hagueu fet encara podeu veure'l en portada a la web de l'institut.

Pràctiques de perruqueria a la residència "Els Arcs"

Enguany hem continuat amb el conveni de col·laboració entre el nostre centre i la residència per a la gent gran "Els Arcs" amb l'objectiu que l'alumnat de 1r curs del CFGM de perruqueria pugui dur a terme les pràctiques amb els ancians que hi resideixen. L'experiència segueix sent un èxit complet tant per la part específica del cicle com per al nivell de creixement personal ja que suposa freqüentar un ambient totalment desconegut per als joves i apropar-se a una realitat que, sovint, es veu molt llunyana.

L' INS Narcís Monturiol centre Erasmus

El propassat mes de juny de 2010, l'INS Narcís Monturiol, va elaborar el projecte per a la sol·licitud de l'obtenció de la Carta Universitària Erasmus, EUC (Erasmus University Charter) per a la realització d'estades en pràctiques d'estudiants d'ensenyament superior, en aquest cas per estudiants del CFGS de Sistemes de Telecomunicació i Informàtics.

El passat mes de desembre, el nostre centre va rebre des de la "Education, Audiovisual and Culture Executive Agency", la notícia que, després de ser avaluada la sol·licitud per una comissió independent d'experts, li ha estat concedida la Carta Universitària Erasmus fins l'any acadèmic 2013/2014. Aquesta carta és un document que ens acredita per a la participació en projectes de mobilitat dels alumnes de CFGS per a la realització de les pràctiques en empreses estrangeres.

Aquest reconeixement respon a un dels trets d'identitat del nostre centre, que sempre ha desitjat de participar activament en la creació de l'espai comú europeu, oferint la seva col·laboració, no només amb valuoses experiències culturals i personals per als estudiants, sinó també com la seva manera de contribuir a un major enteniment entre la gent i a la construcció de la Unió Europea.

Empordoneses

Pilar Farrés

El primer cop que vaig pensar a organitzar alguna cosa semblant a aquesta mostra va ser a finals del 2005. El fet d'agradar-me l'art, al llarg dels anys, m'havia fet conèixer un gran nombre de persones que compartien els meus interessos. Aquell any, aquesta mostra no es va poder concretar. Va passar el temps i el 2009 vaig començar a meditar com es podria muntar una mostra que ajuntés dones, les seves inquietuds, les seves experteses i que donés testimoni de la creativitat que s'amaga dins nostre i a la qual, molts cops, ni tan sols nosaltres mateixes no fem atenció. Vaig exposar la idea a la directora del centre cívic Bon Pastor, a la regidoria de la Dona i Gestió de la Igualtat de l'Ajuntament de Figueres, la regidoria de Cultura, el Consell Comarcal de l'Alt Empordà, la Biblioteca Fages de Climent, la galeria d'art Dolors Ventós, Comerç Figueres Associació i l'Institut Narcís Monturiol i vàrem començar a treballar-hi. Va ser molt fàcil engrescar les participants. Finalment, el 15 de març de 2010 (el dia previst, 8 de març, dia de la Dona, va caure la nevada que tothom recorda i en la qual ens va ajudar molt l'Associació de Voluntaris de Figueres) s'inaugurava, al centre cívic del Bon Pastor, l'exposició multidisciplinària Empordoneses, una mostra que apostava fort per l'art i l'expressió. Tal com es desprèn del títol, el tema és la dona, tant com a font d'inspiració com des del punt de vista d'execució de les obres. Alhora, la mostra també estava concebuda com a xarxa entre les dones de la ciutat i la comarca, com a aglutinadora de disciplines, de tendències i de barris i creadora de sinergies. Hi varen participar unes vuitanta dones de tota la comarca, de totes

les edats i amb treballs artístics de tota mena. Per exposar les obres es va comptar amb unes quantes seues i, a més, els aparadors de gran nombre de botigues i les parets de diversos bars, ja que, si una cosa estava clara, és que l'art d'aquestes dones s'havia de fer visible, i res millor que posar les obres ben a l'abast de la gent. L'exposició es va cloure amb un concert al Consell Comarcal, i el mes de juny, l'exposició es va poder veure al castell de Sant Ferran amb un concert el dia de la inauguració.

Després de l'èxit que totes plegades vàrem aconseguir, vam decidir posar mans a l'obra amb la segona edició. Hem comptat igualment amb l'ajut i el suport de l'Ajuntament de Figueres (regidories d'Igualtat i Cultura), el Consell Comarcal, la galeria Ventós, la Biblioteca Fages de Climent, el Teatre Jardí i l'associació Comerç Figueres. La filosofia de l'esdeveniment és la mateixa i també ho són els objectius. Enguany, però, hi ha una sèrie de diferències amb l'any anterior. La primera i més important és que la mostra s'ha obert als homes. Hem convidat homes artistes a participar-hi i ells ens expliquen, a través de les seves obres, com ens veuen, com ens senten. També s'ha ampliat el

nombre de participants: al voltant de cent trenta artistes, entre elles artistes de la Catalunya Nord. Les seves obres s'han pogut veure de l'1 al 31 de març en tots els llocs que figuren al díptic de l'exposició i durant el mes d'abril al Celler Espelt de Vilajuïga. Més novetats a l'entorn d'Empordaneses: s'han dut a terme unes activitats paral·leles: taller de fotografia digital i creativitat a la biblioteca Fages de Climent, exhibició de diàbolo per part del grup de Virtuoses del Diàbolo de l'Institut Narcís Monturiol o escenificació de performances per part dels alumnes d'Arts Escèniques i Arts Plàstiques de l'Institut Alexandre Deulofeu als espais Celia Vela i Sabateria Falgarona.

Tota la gent del Monturiol que ha participat a la mostra: Adriana Planagumà, Elisabet Ruplà, Ester Borrell, Gabriela Gómez, Glòria López, Joana Molina, Llum Salvo, Maria del Mar Ferrer, Mercè Vilarrasa, Montse Batlloera, Montse Dabau, Belen Ludeña, Núria Tuset, Rosa Abuli, Rosa Rodriguez, Roser Bosch, Sandra Carbonell, Eva Buitrago, Pilar Farrés, Pep Invernó, Rafel Garcia, Ernest Pibernat i Fernando Aísa.

Des d'aquestes línies, m'agradaria fer un agraïment per l'esforç que han abocat totes les persones i institucions que s'han implicat amb Empordaneses: les que hi participen i les que hi donen suport, algunes de manera anònima. Concretament m'agradaria personalitzar l'ajut en la preparació i dinamització de diferents aspectes de la mostra de Neus Puiggardeu, Ester Baulida (professores de l'INS Alexandre Deulofeu) i de Mònica Geronès, Mercè Vilarrasa, Maria Pilar Subich, Gabriela Gómez, Montse Batlloera, Dolors Ventós, Lluïsa Pou, Eva Buitrago i Roser Bosch.

Amb el díptic a la mà, el visitant ha pogut gaudir del recorregut d'aquesta exposició com en un llibre, pàgina a pàgina, cadascuna de les peces amb el seu missatge, cada proposta de l'artista com un poema.

Mostra de teatre a Blanes

Ernest Pibernat

Els dies 5 i 6 de maig del mes passat la companyia

de teatre El Submarí de l'INS Narcís Monturiol vam participar en la XVIIIena mostra de teatre d'instituts de les comarques gironines que es va fer a la vila de Blanes.

De fet, aquesta no va pas ser la primera vegada que hi participàvem, sinó que ja ho havíem fet els anys 2007 i 2009 amb les obres *La feréstega domada* i *Jo baixo a la que ve, i vostè?* respectivament.

Enguany, hi vam representar *Nuvis*, una adaptació de l'obra de Nick Hassy *Quatre nits de nuvis de tres*; aquesta, a diferència de les altres és una comèdia de situació on diverses parelles veuen com en la seva nit de nuvis hi apareix un tercer personatge en discòrdia i que fa que a partir d'aquí es succeeixin situacions divertides, còmiques, gairebé hilarants.

Estrenàvem l'obra el dia 5 de maig a les onze del matí al teatre l'Esbarjo de Blanes, ple de gom a gom, amb un públic disposat a passar una bona estona. Certament que als actors i actrius se'ls notava un pèl nerviosos, amb aquell nus a l'estómac que fa que sembli que no records ni un borrall del text, que tot et sembli una muntanya i que no sàpigues ben bé si vols que comenci d'una vegada o que no comenci mai. " Els mals tràngols com més aviat millor " diuen a l'obra, i més d'un hagués signat aquesta frase.

Va sortir rodó. Els nervis es van deixar entre bambolines i l'actuació va ser molt acurada. El públic reia, s'ho passava bé. No calia demanar res més. Els aplaudiments i les felicitacions en van ser el millor reconeixement. Així, un cop deslliurats de la nostra obligació, i després d'haver desmuntat l'escenari, vam poder gaudir de les propostes dels altres instituts, tot exercint de públic, amb el respecte i l'educació que l'ocasió exigia.

Blanes, teatre, sol, festa, amics... tot un mosaic d'emocions que de ben segur els nois i noies d'El Submarí recordaran durant molts anys.

En **Gerard Figueras** té 20 anys i és de Vilafant. Després de començar Telecomunicacions a la UPC va fer el salt al món dels Cicles Formatius de Grau Superior i actualment estudia el 2n curs de Sistemes de Telecomunicacions i Informàtics al nostre institut. Apassionat del món de la ràdio i dels "cables" -com ell en diu- el seu projecte de final de cicle ens portarà a tenir un centre emissor radiofònic al Narcís Monturiol.

PARLEM AMB...

Gerard Figueras

"En aquest país, sovint no fem bé la feina. Si munto la meva empresa intentaré fer les coses ben fetes"

Quin és el teu perfil acadèmic, Gerard?

Jo vaig fer la primària a l'Escola Sol i Vent de Vilafant i després la secundària i el batxillerat a l'INS Olivar Gran de Figueres. Després d'aprovar la selectivitat, vaig començar la carrera de Telecomunicacions a la UPC. Després d'un any, vaig haver de deixar-ho perquè no vaig superar la fase selectiva i vaig decidir iniciar el cicle de Telecomunicacions que ara estic a punt d'acabar...

Bé, no és habitual aquest salt de la Universitat al món dels Cicles Formatius, no? Com va anar això?

Com et deia no vaig superar els 15 crèdits que t'obliguen a superar a primer de carrera i vaig haver de deixar-ho i buscar l'alternativa dels cicles. L'enginyeria que vaig començar exigeix una constància que potser

no vaig tenir i em vaig veure forçat a plegar. De totes maneres, no descarto reprendre l'enginyeria un cop acabi el cicle. La Universitat Oberta em permetria fer alguns crèdits.

I la comparació del món universitari amb el món dels cicles formatius com la veus tu que els has tastat tots dos? Ets conscient que socialment es valora més el primer que el segon, no?

Sí, la gent té la sensació que qui fa un cicle és perquè no té capacitat suficient per fer una carrera universitària. Però això no és així. La diferència està en la tipologia de continguts, no en la dificultat pròpiament. Almenys en l'àmbit de les telecomunicacions, que és el que jo conec.. Aquí al cicle ens ensenyen la pràctica de la instal·lació i està enfocat a "l'acció", a pujar al màstil i muntar i sintonitzar l'antena correctament, per exemple. L'enginyeria es basa en la feina de despatx, de dissenyar amb autocad, de pensar el projecte.. Una altra diferència és de tracte amb el professorat. A la Universitat passes desapercebut i tot és molt rígid, amb professors que fan el que en diríem "classes magistrals". Aquí tot és molt més proper i "familiar", amb els avantatges i inconvenients que això comporta.

Parlem de les teves aficions... A part del "món dels cables" a què dediques el teu temps?

Bé, tot això dels cables em ve de petit. Des que vaig desmuntar la cafetera de casa per comprovar la resistència que podríem dir que és un tema que desperta la meva curiositat. A més, el meu germà, que va estudiar informàtica, també m'ha influït en aquest món. A part d'això, fa molts anys que em dedico al lleure. Al Cau i fent de monitor en casals d'estiu. És un àmbit diferent, que m'agrada perquè em permet desconnectar tot i que no m'hi veig durant gaire més anys...

I esports?

Activitats que tinguin a veure amb la natura, sí. Caminar, muntanya, escalada... No m'agraden els esports que consisteixen a córrer darrere una pilota. No sóc gens futbolista, com pots deduir...

Vinga doncs... ara que et coneixem una mica, parla'ns del teu projecte de muntar una emissora de ràdio al Narcís Monturiol

Tot sorgeix del fet que fa anys que col·laboro amb Ràdio Vila-sacra. Primer darrere el micròfon i actualment fent feines de tècnic. Amb el professor Martí Vilarnau un dia vam comentar el projecte de ràdios escolars que promou el Departament d'Ensenyament i el fet que aquí al Monturiol ja el teníem en marxa. Llavors vam lligar les dues coses i vaig decidir enfocar el meu projecte de final de cicle cap aquí. Vaig aprofitar que jo havia treballat en una empresa que munta centres emissors per garantir-me l'assessorament i el material necessaris. A partir d'aquí es tracta de construir el projecte seguint les passes que seguiria un projecte professional: determinar l'abast d'emissió, les possibles interferències, etc...

Quin cost econòmic tindrà per a l'institut?

De fet, com que l'equip emissor i l'antena són cedits per aquesta empresa que et deia on vaig treballar, el que haurem d'invertir serà en el cable i els connectors. El programari per fer la graella de programació tampoc tindrà cap cost perquè ens el cedirà un company meu de Ràdio Vila-sacra.

Parlant de l'abast d'emissió de la futura ràdio del Monturiol, podem determinar si se sentirà a tot Figueres?

Bé, l'abast d'una emissora depèn de diversos factors, començant pel nivell de potència de l'aparell emissor, evidentment, però també de les pèrdues que tens en el cable o del guany que et proporciona l'antena. No és el mateix tenir l'antena aquí a l'institut o tenir-la en un lloc elevat com el Mont Perdut. Llavors aquí ens trobarem amb el problema dels edificis que ens envolten. Si ens situem dalt d'un bloc podrem sentir l'emissió des de més lluny de l'institut. Crec que podem garantir, però, que des de la zona de la Rambla es podrà sentir Ràdio Monturiol.

Un cop muntada l'emissora, quines possibilitats pedagògiques hi veus dins de l'institut?

Pot ser un punt de referència per als alumnes. Per una banda saber que estan emetent en directe, perdre la por a equivocar-se, i ser conscients de la immediatesa del missatge que estan transmetent. I després poder, per exemple, reemetre un informatiu que hagin fet en directe a l'hora del pati i poder-se sentir a casa al vespre. A part d'aquesta part de continguts, també té la potencialitat de mostrar l'apartat tècnic d'una ràdio: el funcionament de l'aparell emissor, el funcionament dels equips, saber dur una taula de so i el software corresponent...

En el nostre món actual, tan tecnològic, internetitzat i marcat per la potència de les xarxes socials, quin futur veus per a un mitjà tan "antic" com és la ràdio?

Jo hi veig un bon futur. Pensa que a Barcelona hi ha més de 200 ràdios pirates, d'un abast de cinc carrers, per exemple. La ràdio tradicional, d'abast local, té molts seguidors. Jo, abans no escoltava mai la ràdio. Però a mesura que m'he fet gran m'he habituat a escoltar-la. Abans anava amb el cotxe canviant de CD en CD i ara vaig sempre amb RAC 105 perquè la gent busca en aquest mitjà la varietat que li ofereix: informació, música, opinió... i en molts llocs i feines on no arriba la televisió o la xarxa d'internet, sempre hi trobaràs un aparell de ràdio. Quan tot falla (pensem en la nevada de l'any passat) el que queda és la ràdio local perquè les ràdios "grans" pengen de repetidors que quan hi ha una situació d'emergència solen caure. També crec que el món de la ràdio generalista ha sapigut aprofitar el boom de les comunitats interactives i fer participar la gent a través dels portals radiofònics per internet. L'oïent ja no és un simple receptor passiu sinó que se li ofereix la possibilitat d'interactuar amb el mitjà.

I el teu futur laboral, Gerard, el veus clarament en aquest món de les telecomunicacions?

Sí, la meua intenció és dedicar-m'hi. Durant aquests anys estic fent "feinetes" pel meu compte i m'agradaria poder acabar muntant la meua pròpia empresa en el sector de l'electrònica. En aquests temps de crisi que ens toca viure, on trobar feina pot ser difícil, una bona opció és "inventar-te" la teua pròpia feina, sempre que et surtin els números, és clar. No s'ha de tenir por a res. Començar amb el que sé fer i ampliar l'abast de la feina a mesura que les possibilitats ho permetin. I contribuir modestament que les coses es facin millor perquè en aquest país, sovint acabem malgastant diners per culpa de males planificacions i execucions de projectes com la fibra òptica, per exemple.

Acabem la conversa xerrant distesament sobre les inquietuds polítiques d'en Gerard. Ha viatjat per alguns països europeus com Finlàndia i Alemanya i ha vist maneres de treballar i possibilitats tecnològiques que aquí no tenim perquè no acabem de fer bé les coses, creu ell. Intueixo que en l'àmbit en què acabi invertint el seu talent i capacitat de treball ho farà bé. Molt bé, fins i tot. Els seus raonaments i la capacitat dialèctica que té per transmetre'ls així ho auguren. Molta sort.

● ● ● **PERFILS**

entrevista a...

NEUS PADILLA

Les mans que curen

Arriba amb la seva parella, en Jordi Cros, un altre exalumne. Aquella promoció ha mantingut vincles després de marxar d'aquí en aquell mes de juny de 2003. Està com quan era alumna de l'Institut: la cara pigada, aquell cabell curtet. Té un posat seriós, però se li il·lumina la cara amb un gran somriure amb la primera paraula que creuem. La Neus va decidir guanyar-se la vida ajudant a qui ho necessités. Gaudeix de l'estimació de molta gent. Té vint-i-sis anys.

Vas acabar i vas decidir estudiar Fisioteràpia...

Doncs sí...Quan feia segon i tercer d'ESO la meua mare va patir un càncer de pit i, quan feia la recuperació, vaig veure que, quan havia d'anar al fisioterapeuta, tornava molt millor, no li feia tant de mal, podia moure millor el braç...i vaig pensar que m'hi dedicaria. Vaig decidir que volia ajudar a la gent a sentir-se millor. Sembla mentida que una persona pugui aconseguir fer desaparèixer el dolor que sent un malalt. Vaig demanar a la meua mare que preguntés a aquella persona com es deia la feina que feia, què calia estudiar...Em va entusiasmar veure que es tractava d'una branca de la medicina sense estudiar estrictament medicina.

I ja vas fer el batxillerat científic

A quart d'ESO ja tenia decidit fer el batxillerat científic, malgrat que les matemàtiques no són el meu fort. Recordo les classes d'en Gerard Carrión, que semblaven molt difícils. Li he d'agrair, però, que m'estimulés a superar-me, a fer allò que semblava impossible. I recordo les classes de la Dolors Riera. Vaig aprendre molta química amb ella. Però cal dir que si m'agrada molt Grècia, Roma i Egipte li dec a les classes de Socials d'en Francesc Vernet. Recordo les classes de català amb la Montse Batllósera i de castellà amb la Gabriela Gómez. I, per suposat, en Pep Invernó. Vaig participar en uns dels primers espectacles de circ que es van fer. Es deia "Piromania". M'ho vaig passar genial i vaig aprendre molt i molt.

A on vas fer els estudis de Fisioteràpia?

A Girona, a l'Escola Universitària de Fisioteràpia Garbí. Ara disposen d'unes instal·lacions formidables a prop de l'Espai Gironès, però nosaltres estudiàvem en uns pisos a Salt. Érem tot just la segona promoció. Estàvem molt estrets Vaig decidir anar-me'n a viure a Girona. Volia saber si era capaç de sortir-me'n sola. M'espavilava amb el pis, la matrícula, la beca, la compra...Era com un repte.

I ja vas començar a fer pràctiques?

A primer fèiem pràctiques entre nosaltres. A segon i tercer ja fèiem pràctiques a clíniques i hospitals. I en sortir...a treballar!

I ara a què et dediques?

Treballo a l'Associació de malalts d'Alzheimer, en una residència geriàtrica a Banyoles que es diu La Llar i faig uns tallers al CAP de Peralada per a afavorir la mobilitat de la gent gran. Sempre en l'àmbit de la geriatria.

I t'agrada?

Molt! És diferent a allò que se suposa a un fisioterapeuta, que la gent el relaciona amb el món de l'esport, dels accidents... La branca de la geriatria s'ocupa de la gent gran. Als malalts d'Alzheimer els fem estimulació psicomotriu per mirar de retardar l'avanç de la malaltia i que no perdin agilitat: jocs de coordinació, equilibri, que es moguin...que superin obstacles. Per a ells són jocs, però per a mi és teràpia per evitar el deteriorament.

Molta paciència?

Molta, però és divertit treballar amb ells. Riem molt. Als que els agrada, molt bé, però també n'hi ha que no els agrada i saben que hauran de moure's vulguin o no. No sóc una animadora. Sóc una terapeuta que vull obtenir uns resultats de millora de la seva qualitat de vida.

I a la residència de Banyoles?

Aquí hi ha gent de tota mena: n'hi ha que són totalment autònoms, n'hi ha que no ho són en absolut i, entremig, totes les graduacions. Per a cada cas, els seus exercicis. Sempre mirant que puguin mantenir el màxim d'autonomia.

A Peralada?

Molt diferent. És un programa per a gent de més de 65 anys i els inculquem hàbits saludables, que es moguin, que arribin a tenir un envelliment saludable i siguin autònoms al màxim. Fem gimnàs amb gent d'una mitjana entre 75 i 80 anys. És molt divertit.

Però també tens moments durs?

Sobre tot al principi. Me n'enduaia els problemes a casa. Donava voltes a com aconseguir resultats amb cadascun dels pacients. També era difícil quan moria alguna persona i la trobava a faltar. Ara he après a agafar-m'ho amb una mica més de distància. No convé barrejar la feina amb la vida personal.

Has trobat la teua vocació...

Sí. I mira que la geriatria era una de les meves darreres opcions. Vaig acabar la carrera i buscaven un voluntari a l'Associació d'Alzheimer i m'hi vaig presentar. He fet moltes substitucions a molts llocs...però la gent gran m'agrada molt, m'ho passo molt bé i ric molt. M'encanten...A Peralada, cada Nadal, em fan una panera enorme, la posen al centre de la sala i em fa moltíssima il·lusió.

I ara què faràs? Continuaràs la teua formació?

Em centraré en el tema de la fisioteràpia geriàtrica. Sóc membre del Col·legi de Fisioteràpia i sóc a la comissió de geriatria. Busco coses que m'ajudin a millorar en la meua feina.

Has pensat a muntar una consulta pel teu compte?

No. De moment, no. Crec que necessito més experiència per fer aquest pas. Però, si fos possible, seria amb gent gran.

I en la teua matèria, quin és el país que va més avançat?

Potser els francesos fa més anys que s'hi dediquen. Nosaltres anem força a remolc dels estudis i de les tècniques que empen els francesos.

Has pensat a marxar a treballar a fora?

Al principi, sí, però no em vaig acabar de decidir. Caldria buscar un lloc adient.

I quins records tens del teu pas per L'Institut Narcís Monturiol?

Molts bons. Vaig conèixer la meua parella aquí i les meves millors amigues d'avui són les companyes de classe. Ens veiem contínuament i fem sopars...

Veus molt diferents els estudiants d'avui dels de la teua promoció?

Molt!. Sembla que no vulguin créixer, tenir una vida independent, sortir a menjar-se el món. Sembla com si ja ho tinguessin tot i els veig poc motivats.

Ens acomiadem. Somriu. Li notem que viu amb intensitat. Quina lliçó per a aquells que pensen que el jove d'avui passa de tot. Li brilla la mirada i gesticula amb les mans... al tanto!...unes mans que curen!

LA LAÏCITAT

La qüestió de l'acollida de noves cultures o religions és la conseqüència d'una societat més i més oberta, sotmesa a fluxos importants deguts a la globalització. Si queda clar que avui, a Europa, vivim en societats democràtiques, la qüestió de la convivència entre gent de diverses procedències o, de vegades i cal no oblidar-ho, gent convertida a religions « noves » als nostres països, no deixa de plantejar problemes i sembla ser un dels elements més conflictius i preocupants d'avui per les amenaces que crea sobre el nostre model democràtic i liberal.

L'idea d'una societat "tolerant" cap a les altres religions pot semblar atractiva però, de fet, amaga una realitat molt present en el nostre continent. Som una societat majoritàriament marcada per l'herència judeo-cristiana i segles d'influència o d'impregnació d'aquesta. Tolerància vol dir només que en una societat un grup majoritari dominant i, de vegades dominador, accepta l'existència d'un

bústiaoberta

grup minoritari o la manifestació "controlada" de formes d'expressió cultural que, fins i tot, es presenten de vegades com a un element exòtic, l'expressió de la cultura aliena d'aquestes persones, i no la marca d'una integració en la societat. Aquesta actitud, per seductora que pugui ser, no compleix una de les obligacions de les nostres societats: garantir l'igualtat de tots. Malgrat això, és la que s'ha imposat durant més d'un segle a una gran part dels països europeus degut al seu passat colonial o a algun atractiu econòmic. Amb el desenvolupament dels valors liberals i del respecte dels drets individuals que tendeixen a passar per davant de la submissió a unes "normes" col·lectives que es donen les societats, el tema de l'espai que la societat deixa a cadascú per expressar les seves identitats ens apareix com més i més important. Més greu encara: l'actitud de tolerància no només frena els processos d'integració en uns valors comuns sinó que, a més, es fa sense cap garantia de durada i cal recordar que una evolució de les condicions polítiques, com ha passat a Anglaterra o a Alemanya amb la denúncia del fracàs del model multicultural, pot crear noves tensions.

La qüestió que es planteja és, efectivament, saber si volem acollir minories, el que suposa un procés d'assimilació, és a dir, la renúncia més o menys progressiva a la cultura pròpia i l'aculturació, o si proposem una igualtat o llibertat a unes persones que, molt sovint, no tenen el desig o el somni, com havia estat el cas de les poblacions immigrades precedents, de tornar cap al seu país d'origen. El tema es complica encara més quan, com passa a França o a Anglaterra, abasta gent convertida

que poden adoptar les pràctiques religioses més radicals per intentar afirmar una creença religiosa de la qual dubtem de la seva legitimitat, amb la amenaça de crear una ruptura amb el resta de la societat. Si aquesta és una qüestió que avui toca majoritàriament l'Islam, ens planteja una reflexió sobre els valors fonamentals que volem instaurar al capdavant de les nostres prioritats.

La laïcitat, coneguda a França com a "Llei de separació de les esglésies i l'estat", és a dir, la separació des les qüestions religioses dels temes civils de l'Estat, és la possibilitat que es dóna a tots de referir-se, o no, a la seva religió en l'àmbit privat sense cap limitació i poder afirmar la llibertat en l'igualtat.

L'interès d'aquesta posició és que permet un compromís entre les dues posicions que s'oposen en les nostres societats. D'un costat l'Estat no s'ocupa de les qüestions religioses i garanteix a cadascú la lliure pràctica, o no, d'un culte, però de l'altra, suposa la submissió de tots a les regles comunes per evitar així els fenòmens de sectarisme. El resultat és una societat que pot veure els seus referents culturals canviar (en un moviment que acompanya el procés ja avançat de descristianització) sense crear ruptures violentes o sectarismes.

El que ha permès l'èxit d'aquest model i l'adhesió d'una molt àmplia majoria de la població és el passat conflictiu i particularment violent d'aquest país en temes religiosos. Els darrers episodis de la qüestió a França amb la desaprovació en bloc per part de totes les religions i una gran majoria de la població davant d'un intent de part del partit majoritari d'alterar aquesta separació, ens demostra la consciència que existeix en aquest país sobre la necessitat d'assolir compromisos per tal d'evitar el retorn als conflictes religiosos

El problema major d'aquest compromís és justament el fet que només pot ser eficaç si existeix un consens a l'entorn d'aquest tema. El traumatisme (encara que sigui molt vell) de les guerres de religió, l'afirmació dels valors republicans a l'inici del segle XX com a eina d'emancipació social i el pes de la responsabilitat de les autoritats franceses en la persecució dels jueus durant la II Guerra Mundial donen una legitimitat indiscutible a la laïcitat a França, però planteja el problema de la difusió del model a altres països.

En efecte, si s'ha pogut parlar de consens, la laïcitat demana més encara i, fins i tot, es pot parlar, de vegades, d'una religió laica republicana. És necessari lluitar per afirmar aquesta posició en contra de la tendència que poden tenir algunes religions d'imposar-se en l'àmbit social per marcar la seva dominació sobre un territori, però sense que aquesta lluita es faci en contra de la pròpia religió. Aquesta confusió s'ha pogut produir a l'inici de l'aplicació de la llei en el 1905 per una afirmació en contra de la religió catòlica aleshores dominant a França i avui el perill és que la mateixa situació es produeixi en contra de l'Islam.

L'encaix millor és fer acceptar a les mateixes religions i a la societat que la laïcitat els aporta llibertat; la laïcitat és un repte que permet a una societat reafirmar uns valors fonamentals que són el desig de llibertat i d'igualtat que no són, malauradament, un dret en una societat democràtica sinó un combat continu.

Paul Hernández (Professor del Lycée Aristide Maillol de Perpinyà)

X passar l'estona

SUDOKU

Font: sudokuweb

9				5		8		
1			2	3				6
2			8		6	9		
		9	5		3			2
		8	4		1		5	
						3		9
5		7	3				9	
		3	9	1				5
	9							3

NIVELL MIG

4	9				3			8
1		8				6		5
7							4	
	2	1		9	5			7
					8	9		
6	1		8	2				
					4			
9			1					7

NIVELL AVANÇAT

SOLUCIONS

9	8	3	1	5	6	2	7	4
5	7	2	9	3	4	1	8	6
6	1	4	8	2	7	5	3	9
3	4	6	2	7	8	9	5	1
8	2	1	4	9	5	3	6	7
7	5	9	3	6	1	8	4	2
1	3	8	7	4	2	6	9	5
4	9	5	6	1	3	7	2	8
2	6	7	5	8	9	4	1	3

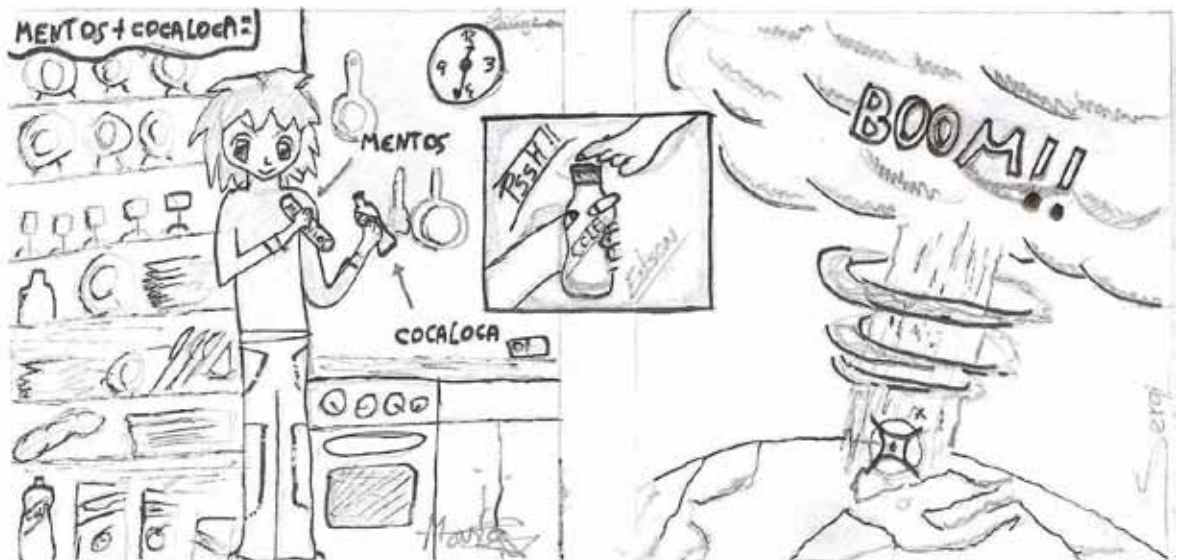
SUDOKU 2

6	9	2	7	8	5	4	1	3
8	4	3	9	1	2	7	6	5
5	1	7	3	6	4	2	9	8
7	5	1	6	2	8	3	4	9
3	2	8	4	9	1	6	5	7
4	6	9	5	7	3	1	8	2
2	7	5	8	4	6	9	3	1
1	8	4	2	3	9	5	7	6
9	3	6	1	5	7	8	2	4

SUDOKU 1

TIRA CÒMICA

Edson Castellón, Sergi Contreras, Marta Daunis | Kadi Barry

PER RIURE... Lluís Bosch

Un home arriba a una llibreria el dia de Sant Jordi i pregunta:
-Tenen targetes que diguin: "Per al meu únic i vertader amor"?
-Sí, en tenim.
-Doni-me'n vuit, si us plau.

Eren dos que anaven pel carrer i es creuen amb una dona espectacular.
Un li diu a l'altre:
-Digue-li alguna cosa verda.
I l'altre crida:
-Espàrrec!!

Una amiga li diu a l'altre que acaba de casar-se:
-Com et va anar la nit de nocces?
-Malament.
-Malament? Per què?
-Quan li vaig dir a en Pere que era verge, es va agenollar i es va posar a resar.

Una senyora porta el nen acabat de néixer al doctor i li pregunta:
-Doctor, doctor, el meu fill té sis mesos i encara no ha obert els ulls.
El doctor fa una revisió al nen i li diu a la mare:
-Senyora, qui ha d'obrir els ulls és vostè. Aquest nen és xinès.

Un nen està fent els deures a casa i el seu pare li pregunta:
-Què fas, fill?
-A l'escola m'han dit que haig de buscar el màxim comú divisor.
-Encara no l'han trobat?! Quan jo estudiava ja el buscaven.

A una nena la mossega una serp i se'n va corrent a dir-li a la seva mare:
-Mare, mare, m'ha mossegat una serp!
-Una serp? Cobra?
-No, m'ha mossegat de franc.

En un restaurant:
-Cambrer, aquesta carn de cavall és tan dura que no es pot ni tallar.
-Perdoni senyor, el cavall s'ha acabat i això que li hem servit és el carro.

Era un home tan gras! Tan gras! que quan es posava un impermeable groc, la gent es posava a cridar: -Taxi!

En un bar:
-Cambrer, em posa una cervesa i me l'apunta
-Escolti, aquí no apuntem res.
-Així m'agrada que se'n recordin de tot de memòria.

En un sanatori:
-Doctor, ja no aguanto més. El meu company d'habitació es pensa que és una moto i és insuportable.
-Per què? Pel soroll?
-No, no, pel fum.

En un restaurant:
-Cambrer, aquesta sopa té gust d'insecticida!
-Sí és clar, i quan hi troba mosques també es queixa.

TRUITA DE PATATES I CEBA SENSE OU

Gemma Mostazo

INGREDIENTS

Patates
Ceba (50 g)
Nata líquida (200 ml)
Aigua (200 ml)
Agar-Agar (2 g)
Safrà (0,3 g)
Sal i oli

ELABORACIÓ

Peleu i talleu les patates i la ceba.

Poseu les patates i la ceba tallades dins la paella i coeu-les amb un pols de sal i oli.

Poseu en una cassoleta els 200ml de nata amb els 200ml d'aigua i escalfeu-ho. Afegiu-hi 0'3 g de safrà per donar-hi més gust i color.

Mesureu 2 g d'agar-agar i afegiu-los a la mescla anterior fins que comenci a bullir. Aleshores hauréu de remenar constantment fins que es dissolgui l'agar-agar.

Aboqueu la mescla a la paella on hi ha les patates i la ceba ja cuites. Després ho deixeu a la nevera (uns 30 minuts aproximadament).

Per últim...ja haurem aconseguit aquesta truita de patates i ceba, i sense ou!

Bon profit!

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE LA CRISI

1. És molt greu aquesta crisi?

Sí. S'estudiarà en els llibres del futur. Hem hagut d'ajudar a molta gent aturada i rescatar amb diners de tots molts bancs i, fins i tot, estats com ara Grècia, Irlanda i Portugal.

2. Per què arriba una crisi?

Bàsicament per sobreproducció. Es fabrica més del que es ven. Quan tothom que s'ho pot permetre ja té de tot....les vendes baixen, les empreses acumulen productes que no poden vendre i acaben tancant.

3. I sempre és així?

El sistema capitalista genera una crisi de sobreproducció cada deu o dotze anys. El que més sorprèn és que ho trobem normal.

L'avantcontra

4. Què pot fer un Estat per reduir els perjudicis de la crisi?

Donar feina en obres públiques, com és el cas del "Pla Zapatero", ajudar a la venda de cotxes amb el "Pla Renove", ajudar als aturats amb el subsidi....

5. I en matèria d'educació i formació?

Vital. Fonamental. Una població sense estudis no pot tenir accés al treball. Com més formació i més estudis tingui una persona a més tipus de treballs diferents podrà optar. A més, podrà reclamar millor sou perquè podrà accedir a feines de més responsabilitat. Penseu que el 80% dels aturats de Figueres només tenen els estudis primaris. Aquesta gent ho té malament.

6. Què té a veure la construcció amb aquesta crisi?

Doncs un problema de sobreproducció. S'han fet massa vivendes a un preu massa car perquè els bancs deixaven diners amb pocs interessos a tota mena de gent, independentment del tipus de feina que tenia. La gent volem tenir un pis o una casa en propietat i ens entrapem en una hipoteca molt i molt llarga. Si perdem la feina, com per desgràcia ha passat a molta gent, deixem de pagar al banc, però el banc ens pren el pis i, a més, hem de continuar pagant la hipoteca.

7. Com pot ser que un banc no tingui diners i calgui rescatar-lo amb diners de tots?

Perquè els bancs no guarden els diners que dipositem sinó que els deixen a altres persones. Si aquestes persones no poden tornar el crèdit, els diners es perden. També cal dir que havien fet inversions de molt de risc per guanyar molts diners i que, en alguns casos, els van sortir malament. La "Caja de Castilla-La Mancha", per exemple, havia invertit molt en un aeroport a Ciudad Real que ha estat un fracàs.

8. Quan sortirem de la crisi?

Ningú no ho pot saber del cert. Semblaria que comencem a remuntar, però el preu del petroli va molt car i, per tant, tot el transport i la generació d'energia elèctrica, tot el que és l'energia, tan fonamental, va molt cara. Això no ajuda.

9. Però ens en sortirem?

De ben segur. Sempre hem sortit de les crisis. Fins a la propera. Ho sabrem quan el creixement del PIB estigui per sobre del 2% i es comencin a crear llocs de treball. La gent disposarà de més diners, consumirà i consumirà.....fins que es torni a saturar el mercat i ja hi serem una altra vegada.

Molta gent a l'atur per culpa dls polítics. Menys crisis i més treball. KADY

Això de la crisi és un rotllo!! Abans compraves coses per menys preu i en canvi ara menys coses per molt preu!!!. MOHAMMED

La crisi la provoquen uns i la paguen altres. ALEXANDRA

Jo penso k hi ha gent k té crisi i gnt k no!! JAVI

L'ambició dls banquers. BRYAN

PENSAMENT SMS.....
la **contra**

L'home es descobreix quan es mesura amb un obstacle.
ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY (escriptor)

La crisi és un rotllo pk cada dia els preus pugen... ADRIÀ C.

La crisi és kom un peix k es mossega la cua i a poc a poc ens acaba arrosseganta tots d'alguna manera o altra... LAURA R.

x culpa d la crisi molta gent no té ni treball ni x menjar. VERUSKA

Davant de la crisi mantinguem-nos tots units per solucionar-la. IVELINA

Ànims k keda poc! pro mntres has d estudiar x poder tenir 1 treball!!!. ÒSCAR

Pau i amor i més diners x als catalans que n'hi ha q d crisi no en tenen!!. DÈLIA

Vaya vida en la k estamos! sin trabajo y un montón de facturas en la mesa. FATU

La crisi té coses bones pk valorem + el q tenim..encara k estaria b sortir-ne. EYRE

La crisi és una mrda! Afcta a tothom x igual. A + no hi ha feina, ni diners, ni res. L.G.

La crisis es prblma xr todos! Tanto a niños como a adultos! xro se puede superar. MG

Crek q és molt difícil d superar pro hem d pensar q sempre hi ha gent k està pitjor. G.V.

La crisi afecta + a uns k d'altres pro al final ens afecta a tots. Espero q algun dia tots la vencem. JÚLIA

Amb tanta crisi és possible k en un futur pròxim tot el que veiem actualment canviarà. Per falta de diners... LILI